

Ինչպէս ժԸ դարի առաջին կէսի հայ ազգային ու հասարակական գործիչներից շատերի, այնպէս էլ Եղիա Կարնեցու վրայ յստակ ազդեցութիւն են թողել տարածաշրջանում դարի առաջին քառորդի ռազմա-քաղաքական անցուդարձերը: Այսրկովկասի թուրքական ռազմակալումը, հայ ազգային-ազատագրական պայքարի պարտութիւնը, դէպի հարաւ իջնող ռուսական զօրքերի օգնութեամբ «ոտքի կանգնելու» յոյսերի ի դերեւ ելնելը, արտագաղթի ահազանացումը, բնականաբար, հայ ազգային գործիչներից ոմանց մօտ ծնում էին անզօրութեան ու յուսախաբութեան ալիքից առաջացած հոռետեսական տրամադրութիւններ⁸: Դրանցից զերծ չի նաեւ Եղիա Կարնեցու գործը, չնայած նրա մօտ շարունակում է գերիշխող մնալ իմացաբանական մարտնչողականութիւնն ու ազգա-

յին շահերի գիտակցութիւնը:

Ստորեւ հրատարակուող բնագրային հատուածից յապաւել ենք միայն նեղ, դաւանաբանական հարցադրումներ ու վէճեր պարունակող մասը: Քանի որ ամբողջական բնագիրը պատրաստել ենք հրատարակութեան եւ այն լոյս կը տեսնի առանձին հատորով, այստեղ աշխատել ենք նուազագոյնի հասցնել ծանօթագրութիւններն ու բնագրային բացատրութիւնները: Ստորեւ հրատարակուող հատուածում լիովին պահպանել ենք հեղինակային ուղղագրութիւնը՝ բնագրից տարբերուող տառատեսակով շեշտելով ակնյայտ ուղղագրական թերիւնները, միաժամանակ հրաժարուելով բնագրային կէտադրութիւնից:

8 Նման տրամադրութիւններն ակատուում են ազգային գործիչներից ոմանց մօտ: Բնորոշ է Պետրոս դի Սարգիս Գիլանեցի օրինակը (տե՛ս Աշոտ Յովհաննիսեան, Պատմագիտական ուսումնասիրութիւններ, Ս. Էջմիածին, 2007, էջ 74-82):